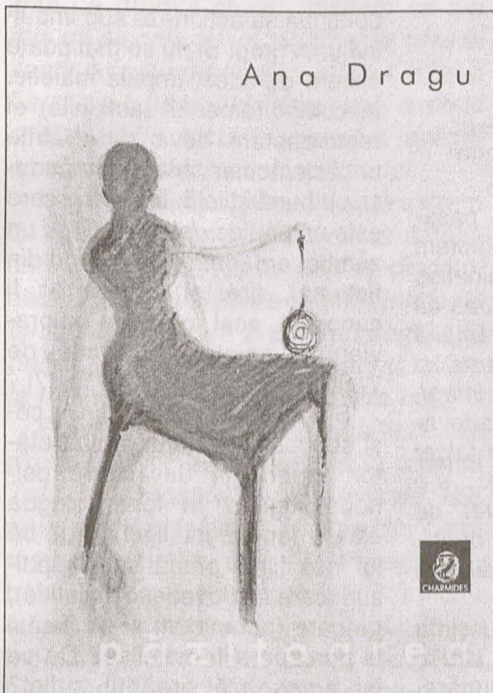

Ana Dragu

Păzitoarea

Aflată la a treia carte, prin *Păzitoarea* (Bistrița, Ed. „Charmides”, 2012), Ana Dragu demonstrează că merită pe deplin înscrierea în rândul poetelor de o sensibilitate aparte. Un vers de-al ei sună aforistic: „Toate poetele bune sunt nefericite”. Dar este oare Ana Dragu „nefericită”? Desigur, nu de puține ori, prin poezie autorul își hiperbolizează o anumită stare sufletească. Poemul de sine-stătător, care precede toate celelalte poezii aflate sub aripa ocrotitoare a *Păzitoarei*, este cu prisosință un poem al tristeții covârșitoare, al zburciului sufletesc. Pare scris de cineva care nu mai speră în *darurile vieții* și își găsește o alinare sufletească prin metamorfozarea tristeții într-o melancolie stilizată. „d poem” este radiografia unei *inimi* cicatrizate, iar frumusețea lui ne convinge că este scris de către una din poetele reprezentative ale timpului nostru: „azi e cumplita zi de luni, / căscându-se la picioarele tale ca un început de avalanșă / ziua în care deschizi ochii cu spaimă // viața ta poate dispărea oricând din viața ta / odată cu tatăl bunica fratele sora / prietenul tău cel mai bun // azi e cumplita zi de luni / când nu crezi că dragostea ta are o șansă / și faci tot ce poți să te asiguri că n-are / nici o șansă // ziua de după noaptea în care // ai visat că îți arde copilul de viu / în pat // ziua de după ziua în care ai jefuit / în care ești prins / și totul pare ireal // și nu apare nimeni cu o portocală în mâna stângă / pe care să ți-o paseze greșit / cu un gest // retardat și dulce”.

Publicată la începutul verii, cartea a beneficiat deja de cronici remarcabile, fiind întâmpinată cu entuziasm de către universitarul și poetul Radu Vancu, criticul și recent „descoperitul” poet Marius Chivu și mai tânărul Ștefan Baghiu ș.a. Ei remarcau atât biografismul din *Păzitoarea* cât și accentele suprealiste. „ape” este unul din textele reprezentative în care recuzita simbolistică are rădăcini în supra și hiper – realism. Dragostea se află sub amenințarea continuă a unei sufocări, ea este transbordată în zona oniricului, dar nici aici nu-și câștigă un culoar luminos și propriu, părând mereu perturbată de angoasă sau spasme, de letargie sau febrilitate. Eros și thanatos se află în relație iar legătura lor indisolubilă rămâne incomplet definită: „să vedem ce se vede dimineața pe ape / dragostea noastră e crema de ciocolată care se-ntinde / și întinsă îndulcește orice suprafață // o păstrăm în borcan // ... facem orice pentru ca hainele mele să nu poată ieși să-ți caute trupul / și să atârne moarte de frig prin aer / (ca să evităm haosul îngheșuim

tot frigul din cameră / în borcan) // ... noaptea ne acoperă ca o cârpă ruptă / să vedem ce se vede dimineața pe ape / stă întins pe nisip / și încălzește marea cu un fierbător rusc / își așteaptă iubita // ea e tânăra, frumoasă și pe moarte / și ca să n-o vedem murind / o îngheșuim lângă frig / în borcan”.

În *Păzitoarea* ni se vorbește despre despărțiri, despre singurătăți și *absențe*, despre nevoia acută de a oferi și a primi tandrețe. Nu de puține ori în acest volum, autoarea, fire interiorizată prin excelență, iese din carapacea ei, exprimându-se prin antinomii, prin revolte camuflete sau prin declinarea intensității suferinței. Alteori, ea se mărturisește cu sinceritate crudă, alternând între înverșunarea asupra propriei persoane și conștientizarea tăioasă a anodinității celuilalt. Definitiv pentru *celălalt* este aproape în permanență incapacitatea de a iubi sau, datorită circumstanțelor ce nu exclud sorghișii ale tragicului, imposibilitatea partenerului de a-și manifesta dragostea. „întâi am aruncat toate obiectele pe care / le-ar fi putut locui / iar pe cele inutile: o jumătate de bilet de autobuz / un nasture smuls cu dinții / flori uscate sticla goală de șampon cu nume de bărbat / le-am aruncat înainte de imbarcare // să nu mai locuiesc / să nu mai locuiesc în nimic altceva // altminteri ar fi sfârșit prin a locui o fereastră / o mașină părăsită de vie / parfumul de macadamia care se depune sub pat de fiecare dată când facem dragoste // au rămas doar obiecte neutre / pe care le atingem des / și despre care nu scriem niciodată / cu banii de pe obiectele locuite am cumpărat / țigări. multe țigări / și am fumat ore în șir deasupra pământului // toate obiectele vorbesc despre mine / când tu abia-ți duci mâinile la gură.” („singurul poem despre absență”).

În mica epopee care dă și titlul cărții aflăm despre a doua inimă a autoarei, o inimă aflată în vecinătatea celei anatomice, în partea dreaptă, o inimă spirituală care crește devenind uriașă, dominând teluricul. Interesantă este și perspectiva răsturnată eul autoarei – astrul lunar. Conform lui Esveev, „în psihologia profunzimilor, luna evocă subconștientul, imaginația, visul, elementarul, femininul (Anima)”, caracteristici întâlnite la tot pasul în această carte, încât te întrebă dacă Luna nu poate fi cumva o imagine în oglindă a poetei: „eu sunt păzitoarea / păzesc o lună aproape rotunjită / o lumină întunecând altă lumină / îi vorbesc puțin plângem și nu mai știm cine pe cine adoarme / când plângem mult îmi crește o bucată / de lună în locul inimii și cerul / negru, se arunca-n gol.” Acest poem antologic are două registre complementare, o parte lirică și una epică, în care se află pitită o poveste de dragoste, cu un aer ușor idilic: „doar ne-am privit, scâncind unul în gura celuilalt / și odihniți / am luat-o la goană spre vizuinile iepurilor din grădină / nu ne știa nimeni / dar noi auzeam cântecul printre ochiurile / desirate ale hamacului.”

Păzitoarea este un volum deschis mai multor grile de lectură, dar aproape orice text din această carte trebuie raportat la sensurile revelatorii care reies din „d poem” și poemul care dă și titlul cărții, mai sus amintit. Revenind la întrebarea dacă poeta este *nefericită*, constatăm că ea nu exultă de fericire. Deși pesimistă, ea se află în căutarea unei împliniri în dragoste. „nu te mișca / încerc să fac lumină” ne spune Ana Dragu, indiscutabil, o *poetă bună!*

Violeta SAVU

Bacovia, în engleză

...din volumul „Scânteii galbene”

Nocturnă

O, nu mai cânta armonie pribeagă,
Că plâng și nu știu unde să mă duc,
În toamna care plânge
pe-o veche. modestie,
Cu ploaia care curge
în mahalaua bleagă,
În noaptea asta în care am devenit
năuc.

Oh, plouă și tu gemi cu plâns
de armonie....
-tot altuia, de mine, aminte să-i aduc...
O, nu mai cânta, armonie pribeagă, -
Că plâng și nu știu unde să mă duc.

...from the volume „Yellow sparks”

Nocturne

Oh, wandering harmonium,
play no more,
Since I cry and know not where to go,
In the autumn weeping
on an old modesty,
With the rain pouring in the languid
borough,
In this night in which I've grown giddy.
Oh, it rains and you groan
in cries of harmony...
„another and another, I shall remind
of me”...

Oh, wandering harmonium,
play no more,
Since I cry and know not where to go.

Nocturnă

Stau ...și moina cade, apă, glod...
Să nu mai știu nimic,
ar fi un singur mod -
un bec agonizează, există, nu există, -
un alcoolic trece piața tristă.

Orașul doarme în umezeala grea.
prin zidurile astea poate doarme ea, -
case de fier în case de zid,
și porțile grele se-nchid.

Un clavier îngână-ncet la un etaj,
Umbra mea stă în noroi ca un bagaj -
Stropii sar,
Ninge zoios,
La un geam, într-un pahar,
O roza galbenă se uită-n jos

Nocturne

I'm caught here...and slush drips,
mire, water
To know nothing, there'd be
only one manner
A light bulb agonizes, it's there,
it's not there,
An alcoholic crosses the saddened
square.
The town sleeps in the heavy
dampness.
Beyond this wall, she also sleeps
perhaps,
Houses of iron in brick dwellings
And the heavy gates are closing.

Upstairs a piano is softly humming,
Like a bag my shadow's
in the mud lying-

The drops splash,
It snows slops,
From a window, in a glass,
Looks down a yellow rose.

Nocturnă

Nu e nimeni... plouă...
plânge-o cucuvaie
Pe-un acoperiș de piatră-n noapte
cu ecouri de șivoaie,
Vai, e ora de altădată,
umbre ude se-ntretaie,
Și-n curentul unui gang ațipesc,
plin de ploaie.

Tabla tuburilor sună aiurarea tuturor...
O grăbită alchimie, fâlfâie o vâlvaie,
vai, e ora de altă dată, dungi de ploaie
se-ntretaie,
un oraș de piatră doarme...toate dor.
Nu e nimeni... plouă...

plânge-o cucuvaie

Nocturne

No one's around... it rains...
an owl's weeping
On a stone roof in the night echoes
of dripping,
Oh, it's that hour as in old times,
wet shadows overlapping
And in the draught of a passageway,
soaked with rain, I'm dozing

The tin in the pipes sounds everyone's
humbug...
A hurried alchemy, a blaze's flattering
Oh, it's that hour as in old times,
stripes of rain overlapping
A city of stone sleeps... all hurts
No one's around... it rains...
an owl's weeping

Nocturnă

(volumul „Cu voi”)

Fug rătăcind în noaptea cetății,
În turn miezul nopții se bate rar
E ora când cade gândul amar,
Tăcere... e ora lașității...

Te pierzi în golul singurătății
O, suflet, mereu de lume fugar;
E ora când Petru plânge amar-
Ascultă... e ora lașității...

Nocturne

(volum „With You”)

Wandering in the city's night I race
In the tower midnight tolls far-between
It's the hour when bitter thoughts
happen
Silence... it's the hour of cowardice...

You get lost in the void of loneliness
O, soul, fugitive from the world always
It's the hour when Peter sheds
bitter tears

Listen... it's the hour of cowardice...
Traducere de

Cecilia MOLDOVAN